

Arrest

nr. 206 470 van 3 juli 2018
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSEROY, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 23 september 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 16 december 2016 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 3 juli 2018, bij arrest nr. 206 469, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.2 Op 16 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op 29 december 2016 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) De heer,

Naam, voornaam: A(...), L(...) J(...)

geboortedatum: (...)

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Door de verzoekende partij werd een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet op 23 september 2016 bij de burgemeester van de stad Antwerpen. De woonstcontrole was positief.

Op 16 december 2016 werd deze aanvraag door de verwerende partij evenwel onontvankelijk verklaard. Tegelijkertijd werd hem een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Anders gesteld: de verwijderingsbeslissing is het rechtstreekse gevolg van de beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Tegen beide beslissingen werd door verzoeker een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Derhalve dient te worden vastgesteld dat, in het geval zou worden geoordeeld dat de beslissing over de aanvraag tot machtiging van verblijf dient te worden geschorst of vernietigd, dit tevens het geval dient te zijn voor de huidige bestreden beslissing.

In het tegengestelde geval handelt de gemachtigde kennelijk onzorgvuldig en onredelijk door geen rekening te houden met de aangevoerde elementen door verzoeker in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, alvorens een verwijderingsmaatregel op te leggen."

3.1.2 De Raad stelt vast dat het eerste middel van de verzoekende partij gesteund is op de aanname dat zou worden geoordeeld dat de beslissing van 16 december 2016 over de aanvraag van 23 september 2016 om machtiging tot verblijf dient te worden vernietigd. De Raad heeft in zijn arrest nr.

206 469 van 3 juli 2018 het beroep tegen voormelde beslissing echter verworpen. Bijgevolg mist de uiteenzetting van de verzoekende partij feitelijke grondslag en kan een schending van de aangehaalde bepalingen en beginselen niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Tevens verwijst zij naar artikel 3 van het EVRM en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 3 EVRM en van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Door de verzoekende partij werden in zijn aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet de concrete elementen aangehaald (en gestaafd aan de hand van stukken) waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan die het voor hem onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar Nigeria om aldaar zijn aanvraag in te dienen.

Verzoeker beriep zich daarbij expliciet op artikel 8 EVRM, aangezien hij sinds 2009 onafgebroken in België verblijft en hij sindsdien niet meer is teruggekeerd naar Nigeria. Verzoeker heeft alhier zijn sociaal netwerk stelselmatig uitgebouwd. Gezien zijn duurtijd van verblijf in België, heeft verzoeker relaties aangegaan in België en deze ontwikkeld met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Hierdoor is de sociale identiteit van verzoeker in België gevormd.

Een terugkeer is bovendien onmogelijk, nu verzoeker zijn land heeft moeten ontvluchten in 2009 ten gevolge van bedreigingen waardoor zijn integriteit in gevaar wordt gebracht.

De verwerende partij erkent het bestaan van een beschermingswaardig privé- en gezinsleven, aangezien zij een belangenafweging heeft uitgevoerd onder artikel 8 EVRM.

Deze elementen moeten ook betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulić v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no. 53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulić v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96).

De verzoekende partij wijst dan ook op bovenvermeld feitenrelaas, in het bijzonder de duurtijd dewelke hij verblijft in België.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

3. Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM.

De gemachtigde is nochtans gehouden om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel de specifieke belangen van verzoeker nauwgezet af te wegen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het voeren van een immigratiecontrole.

Dit is klaarblijkelijk niet gebeurd.

De gemachtigde diende nochtans rekening te houden met bovenvermelde feitelijke elementen: in het bijzonder het opgebouwde privé-leven van verzoeker.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet aangezien ook dit artikel bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land; evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

4. IN ONDERGESCHIKTE ORDE, wijst de verzoekende partij op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en het artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Artikel 8 EVRM voorziet als dusdanig niet in een formele motiveringsplicht. De determinerende motieven moeten echter in de bestreden beslissing zelf staan opgenomen ingevolge artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. Deze determinerende motieven omvatten in het bijzonder de belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM tussen de private belangen van verzoeker en het algemeen belang.

In de bestreden beslissing staat niets te lezen over de gemaakte belangenafweging ten aanzien van het privé- en gezinsleven van verzoekster, in het bijzonder ten aanzien van het sociaal netwerk dat zij alhier heeft opgebouwd sinds haar tweede levensjaar.

Deze feitelijke elementen zijn nochtans doorslaggevend.

Door de elementen van de belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Dit is thans niet mogelijk, gelet op de bewoordingen in de bestreden beslissing.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij vraagt om deze redenen dat de bestreden beslissing wordt geschorst en, dienvolgens, vernietigd."

3.2.2 Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Zoals de verzoekende partij ook zelf aangeeft, vormt deze bepaling de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit voormeld artikel 74/13 en voormeld artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van

de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Er wordt niet betwist dat de bestreden beslissing een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij op geen enkele manier uiteenzet met welke concrete elementen aangaande *“het hoger belang van het kind”*, haar gezins- en familieleven of haar gezondheidstoestand geen rekening zou zijn gehouden, zodat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welke manier voormeld artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geschonden zou zijn. De verzoekende partij beroept zich immers slechts op een privéleven in België, maar dit element wordt niet opgesomd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Een schending van voormeld artikel 74/13 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de aangehaalde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Gelet op het betoog van de verzoekende partij, moet de voorgehouden schending van de voormelde beginselen en van de materiële motiveringsplicht onderzocht worden in het licht van de bepalingen waarvan de verzoekende partij eveneens de schending inroept, met name artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest.

Voormeld artikel 7 luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Voormeld artikel 8 luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- en privéleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsruimte een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleidsruimte van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een privéleven in België. Zij houdt niet voor een (concreet) gezinsleven in België te hebben.

Vervolgens dient er nog op gewezen te worden dat de verzoekende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM ook de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aanvoert, waarbij zij tevens wijst op artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62, § 1, eerste lid (oud) van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit

wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing niets te lezen staat over de gemaakte belangenafweging ten aanzien van haar privé- en gezinsleven, *“in het bijzonder ten aanzien van het sociaal netwerk dat zij alhier heeft opgebouwd sinds haar tweede levensjaar”*.

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de verzoekende partij aangeeft geboren te zijn in 1966, zodat zij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op 16 december 2016 50 jaar was. Ook verwijst de verzoekende partij naar haar aanvraag van 23 september 2016 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarin zij zich op artikel 8 van het EVRM heeft beroepen en aangaf sinds 2009 in België te verblijven. Aangezien de verzoekende partij zelf aangeeft slechts sinds 2009 in België te verblijven, zijnde het jaar waarin zij 43 jaar werd, valt niet in te zien op welke manier zij een sociaal netwerk zou hebben opgebouwd sinds haar tweede levensjaar en de gemachtigde met dit gegeven rekening zou hebben kunnen houden. Dit onderdeel van het betoog van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag. Daarnaast benadrukt de Raad nogmaals dat de verzoekende partij zich geenszins op enig concreet familieleven beroept en heeft beroepen.

Vervolgens stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing zelf inderdaad slechts verwezen wordt naar artikel 7 van de vreemdelingenwet en het feit dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum. De verzoekende partij verliest echter uit het oog dat op dezelfde dag een beslissing werd genomen over de aanvraag van 23 september 2016 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde zich daarin heeft uitgesproken over de door de verzoekende partij in het licht van artikel 8 aangehaalde elementen. De verzoekende partij kon deze beslissing aanvechten en heeft dit ook daadwerkelijk gedaan.

Vervolgens wijst de Raad erop dat de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM ook in het kader van haar beroep gericht tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 16 december 2016 heeft ingeroepen, maar dat de Raad, nadat hij de gegrondheid van het beroep heeft onderzocht, dit beroep op 3 juli 2018 verworpen heeft, bij arrest nr. 206 469. In dit verband oordeelde hij het volgende:

“In de eerste plaats moet worden nagekeken of er een privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Finland, § 29). Zoals de verzoekende partij ook zelf aangeeft, maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko/Letland, §§ 95-96).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing uitdrukkelijk motiveert met betrekking tot het door de verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde artikel 8 van het EVRM en dat hij niet betwist dat sociale relaties onder de bescherming van voormeld artikel 8 zouden kunnen vallen.

De verzoekende partij meent in haar verzoekschrift dat de gemachtigde het bestaan van een beschermingswaardig privé- en gezinsleven erkent, aangezien hij een belangenafweging heeft doorgevoerd. Vervolgens ontwikkelt zij kritiek op de volgende overweging van de gemachtigde: “Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst

betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt". Hierbij meent zij dat slechts sprake is van een standaardformulering, dat uit de gestelde bewoordingen niet kan worden afgeleid dat de gemachtigde werkelijk een concreet onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft verricht en dat deze abstracte formulering op geen enkele manier laat blijken dat met de concrete feiten rekening werd gehouden. De verzoekende partij stelt verder dat de veruittwendigde motieven in de bestreden beslissing niet duidelijk maken of de belangen van de verzoekende partij concreet werden overwogen en in welke mate dit het geval is. Bij beide onderdelen van haar betoog stelt zij zich de vraag wat precies onder "tijdelijk" moet begrepen worden in de overweging van de gemachtigde.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde in de geciteerde zinsnede verwijst naar "een gezins- of privéleven" en vervolgens spreekt over de invloed van een terugkeer naar het land van herkomst op "de familiale relaties". De Raad herhaalt dat de verzoekende partij zich in haar aanvraag van 23 september 2016 niet op het bestaan van familiale relaties heeft beroepen, en dit in haar huidig verzoekschrift nog steeds niet doet, zodat niet valt in te zien welk belang de verzoekende partij heeft bij haar kritiek op dit onderdeel van de motivering. Hetzelfde kan gezegd worden met betrekking tot het betoog van de verzoekende partij aangaande de tijdelijke verwijdering, waarnaar de gemachtigde in het vervolg van de betrokken zin verwijst. Vervolgens wijst de Raad erop dat de verzoekende partij in haar betoog uit het oog verliest dat de motivering van de gemachtigde in het kader van artikel 8 van het EVRM verder gaat dan het door haar geciteerde onderdeel. De gemachtigde stelt immers nog uitdrukkelijk het volgende: "Volledigheidshalve merken wij nog op dat er bezwaarlijk kan gesproken worden van intense sociale relaties. Betrokkene legt enkele getuigenverklaringen voor d.d. 2010. Het betreft alhier geen recente getuigenverklaringen en hieruit blijkt niet dat de sociale relaties van betrokkene van die mate zouden zijn dat een terugkeer een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM". De verzoekende partij gaat met haar betoog zodoende in het geheel voorbij aan het feit dat de gemachtigde vaststelde dat bezwaarlijk kan gesproken worden van intense sociale relaties en dat niet gebleken is dat de sociale relaties van de verzoekende partij van die mate zouden zijn dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij erkent in haar verzoekschrift zelf uitdrukkelijk dat voor de beoordeling van een bestaan van een privéleven de aard en de intensiteit van de sociale relaties in concreto moeten worden nagegaan. Zij beperkt zich in het kader van het derde middel echter tot het herhalen van de elementen aangaande haar voorgehouden privéleven die zij reeds voorbracht in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Hiermee geeft zij echter niet aan, laat staan dat zij aantoon, dat de beoordeling van de beweerde sociale relaties in de bestreden beslissing, waarbij de gemachtigde verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen uit 2010, niet zou volstaan. Aangezien de verzoekende partij de vaststelling van de gemachtigde niet betwist dat niet blijkt dat haar sociale relaties van die mate zouden zijn dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM, doet haar betoog aangaande het al dan niet voorliggen van een abstracte standaardformulering en aangaande een eventuele tijdelijke terugkeer – zelfs al zou kunnen aangenomen worden dat het de bedoeling van de gemachtigde was dit onderdeel van de motivering ook op het privéleven en niet slechts op het familieleven te betrekken en zelfs al zou kunnen aangenomen worden dat uit een eerdere zinsnede van de gemachtigde kan afgeleid worden dat hij het bestaan van een beschermingswaardig privéleven in de zin van voormeld artikel 8 erkent – dan ook niet ter zake."

Uit voorgaande vaststellingen van de Raad blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk kon maken dat de door de gemachtigde in het licht van artikel 8 van het EVRM gemaakte overwegingen voormeld artikel 8 zouden schenden, waarbij de Raad benadrukt dat de gemachtigde in voormelde onontvankelijkheidsbeslissing oordeelde dat bezwaarlijk kan gesproken worden van intense sociale relaties en dat niet gebleken is dat de sociale relaties van de verzoekende partij van die mate zouden zijn dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM. In het verzoekschrift aangaande de thans bestreden beslissing voert de verzoekende partij geenszins aan dat de door de gemachtigde in de onontvankelijkheidsbeslissing van 16 december 2016 gemaakte overwegingen niet tevens relevant zouden zijn voor het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. Zodoende voert de verzoekende partij ook geenszins aan dat deze overwegingen ook ten aanzien van de thans bestreden beslissing niet zouden volstaan in het licht van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest, en kan zij een schending van voormelde bepalingen dan ook niet aannemelijk maken. Gelet op het bovenstaande kan zij ook niet aannemelijk maken dat de doelstelling van de formele motiveringsplicht niet zou zijn bereikt, zodat een schending van deze motiveringsplicht niet kan worden aangenomen.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat een terugkeer onmogelijk is, nu zij haar land heeft moeten ontvluchten in 2009 ten gevolge van bedreigingen waardoor haar integriteit in gevaar wordt gebracht,

wijst de Raad er in de eerste plaats op dat de verzoekende partij niet uiteenzet, en de Raad ook niet inziet, op welke manier dit relevant is in het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest. Ook in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is dit gegeven niet aan de orde. De verzoekende partij vermeldt in haar verzoekschrift weliswaar artikel 3 van het EVRM, artikel dat bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, maar doet dit slechts "*gelet op [haar] privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand*" en aldus niet in het licht van vermeende bedreigingen. Daarnaast wijst de Raad erop dat blijkt dat de verzoekende partij dit gegeven reeds aanhaalde in haar verblijfsaanvraag van 23 september 2016 en dat de gemachtigde hierop in zijn onontvankelijkheidsbeslissing van 16 december 2016 uitdrukkelijk heeft geantwoord. In zijn arrest nr. 206 469 van 3 juli 2018 stelde de Raad in dit verband vast dat de verzoekende partij op deze motivering niet is in gegaan en eraan dan ook geen afbreuk kon doen. Ook in dit kader moet erop gewezen worden dat de verzoekende partij niet aanvoert dat de door de gemachtigde in voormelde onontvankelijkheidsbeslissing gemaakte overwegingen niet tevens relevant zouden zijn voor en volstaan in het licht van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Uit het bovenstaande is gebleken dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli en artikel 62 van de vreemdelingenwet in het licht van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest niet kan worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE